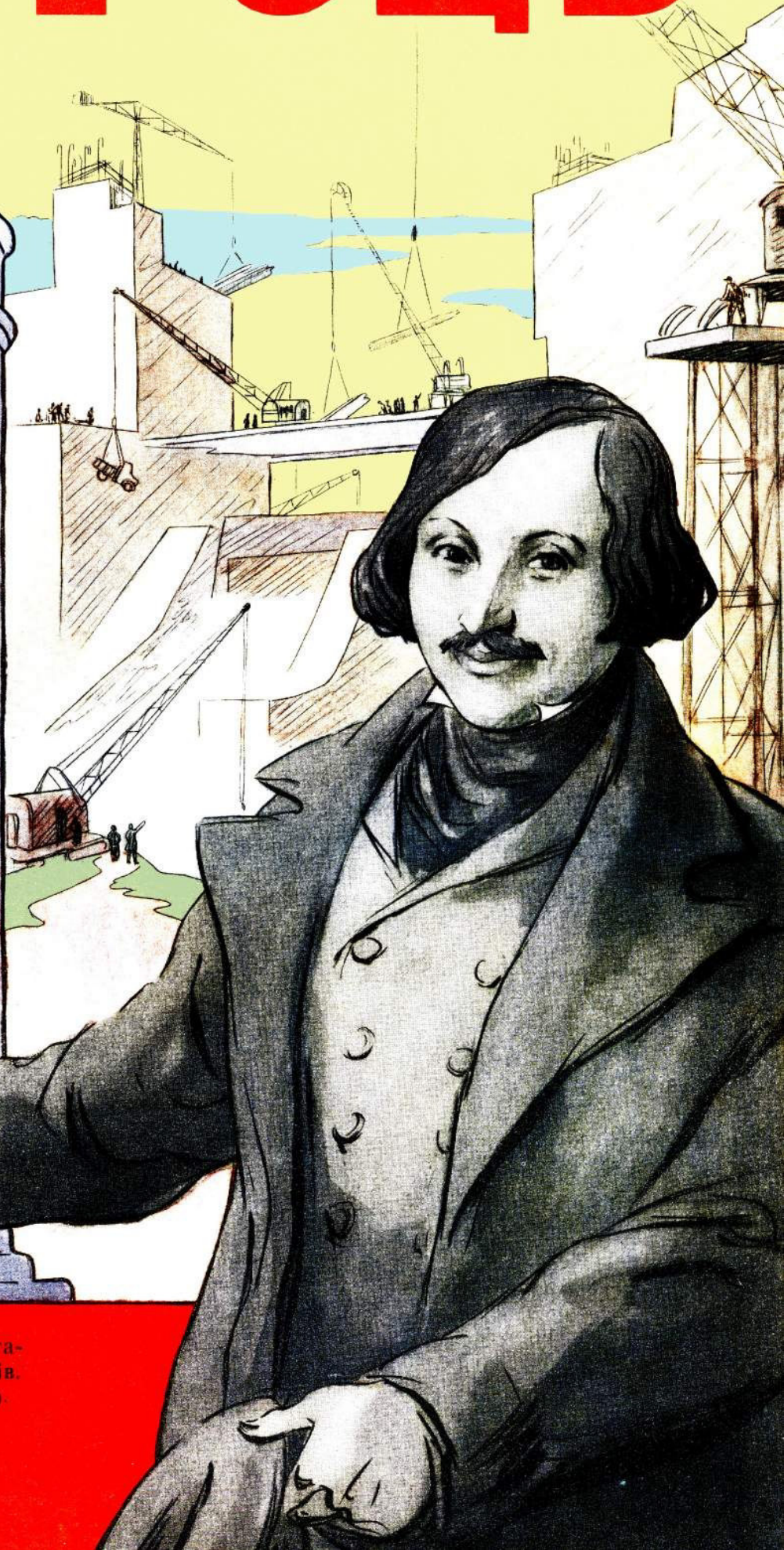

Перець

**ПЕРЕДОВИКИ
БУДОВИ КОМУНІЗМУ**

 ТОВАРИШ ІВАНОВ П.С.	 ТОВАРИШ САВЕНКО Т.	 ТОВАРИШ АЛІЄВА М.С.
 ТОВАРИШ ДОЛІДЗЕ С.М.	 ТОВАРИШ ДОРОХОВ В.П.	 ТОВАРИШ БЕКДЖАНОВ К.С.
 ТОВАРИШ ТИСЕНКО Г.А.	 ТОВАРИШ КЕСАЄВ П.А.	

— Бували й по інших землях товариші, але таких, як в Руській землі, не було таких товаришів.
(М. В. ГОГОЛЬ. «Тарас Бульба».)

СМІХ—ВЕЛИКЕ ДІЛО

(М. В. ГОГОЛЬ ПРО ГУМОР І САТИРУ)

...Сміх серйозніший і глибший, ніж гадають. Не той сміх, що породжується тимчасовою роздратованістю, жовчним хворобливим нахилом характеру; не той також легковажний сміх, що служить для пустої розваги й забави людей; але той сміх, який увесь випромінюється з світлої природи людини...

Несправедливі ті, які кажуть, що сміх не впливає на тих, проти

котрих спрямований, і що шахрай перший посміється з шахрая, показаного на сцені: шахрай-нащадок посміється, але шахрай-сучасник не в силі посміятися!

...Несправедливі ті, які кажуть, нібито обурює сміх. Обурює тільки те, що похмуро, а сміх ясний.

...Вижнемо наших душевних лиходіїв! Є засіб, є бич, яким

можна вигнати їх. Сміхом, мої благородні співвітчизники! Сміхом, которого так бояться всі наші низькі пристрасті! Сміхом, який створено на те, щоб сміятися з усього, що ганьбить справжню красу людини.

Сміх — велике діло, він не віднімає ні життя, ні маєтку, але перед ним винуватий, мов зв'язаний заць.

...У кому вже немає духу посміятися з власних недоліків своїх, краще тому вік не сміятися!..

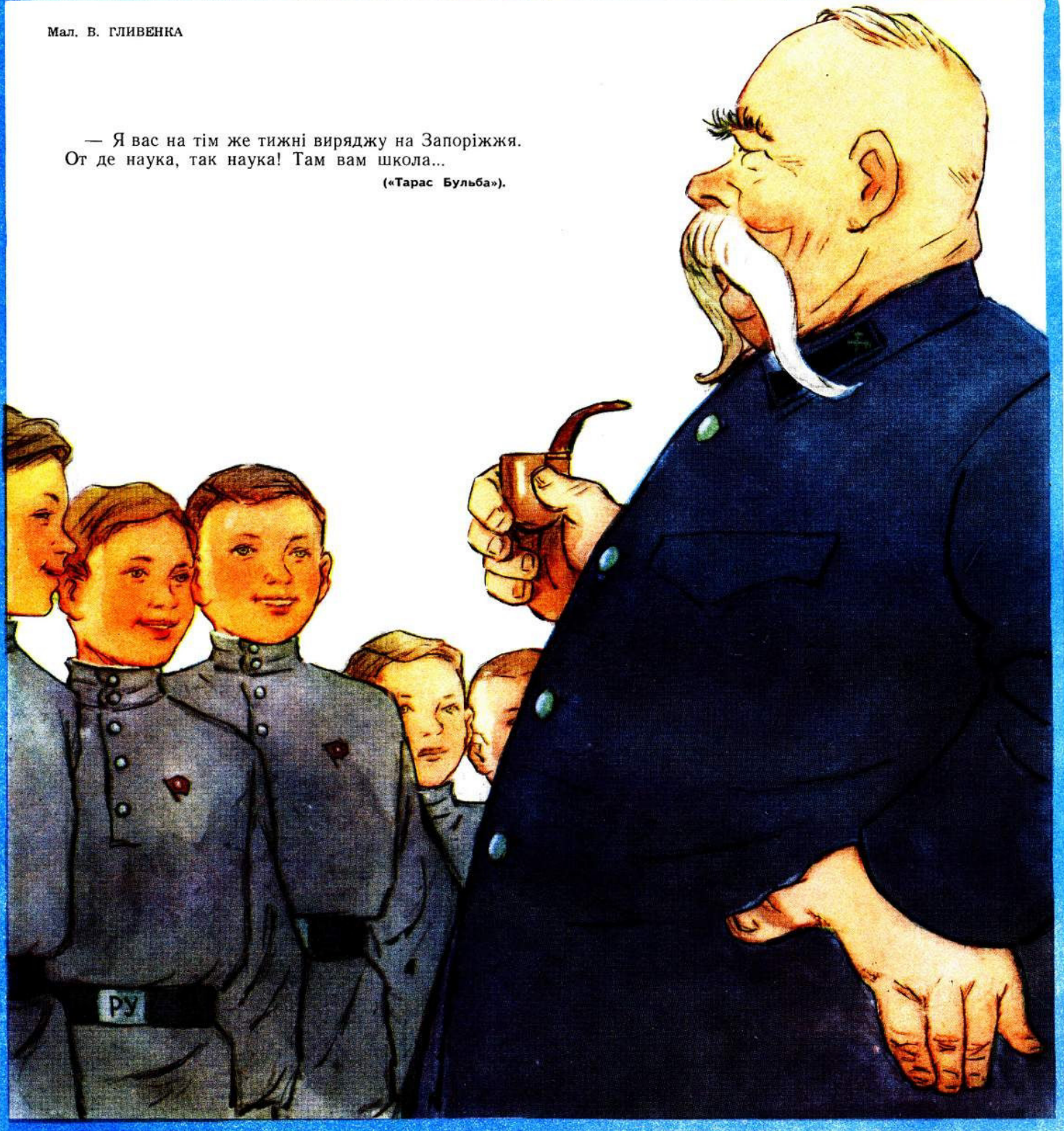
Якщо сила сміху тана велика, що її бояться, отже, її не слід втрачати полустому.

...Насмішки боїться навіть той, що вже нічого не боїться на світі.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Я вас на тім же тижні виряджу на Запоріжжя. От де наука, так наука! Там вам школа...

(«Тарас Бульба»).

ДНІПРО

Мал. Р. МЕЛЬНИЧУКА

ЗА ДИМОВОЮ ЗАВІСОЮ

«Чуден Дніпр при тихой
погоде!...»

М. ГОГОЛЬ.

Змінилось багато
В житті і в природі
Відтеді, як Гоголь слова ці прорік.
Чудовий Дніпро наш
При всякій погоді,
Хоч старшим він став на цілісінький вік!

Збудились кипучі,
Нові його сили
І стала яснішою горда краса:
Колісь небеса
В його водах світились,
А нині він сам осліпив небеса.

Колишеться море
Поверх Ненаситця,
В степах у південних, де місто й село
Вночі осяває
Дніпрова жар-птиця,
Якої і в назці колись не було!

Микола Васильович!
Глянули б нині,
Яких тут нема тільки змін і подій!
Гойдає на хвилях,
Несе по Україні
Важкі пароплави Дніпро-чародій!

Він зрошує ниви,
Шумує в турбіні,
Сади поливає в колгоспних степах,
Приводить у рух
Ті заводи, що нині
Величю встають на його берегах!

За нашими планами,
Ранком чудовим
Веде він у полі нові трактори,
А ввечері світить
Нащадкам Паньовим,
Що любо їм ваші читать «Вечори».

Могутній на силу,
Красивий на вроду
У зсяку погоду чудовий Дніпро,
Бо нині він сам уже
Робить погоду
Своєму народу на щастя й добро!

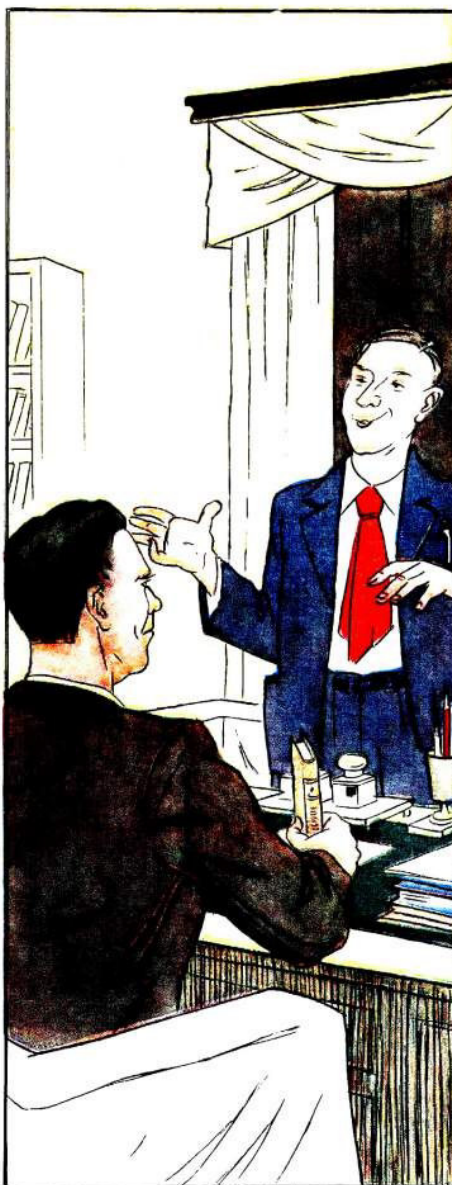
Набравшись од нас
Богатирського духу,
Рушаючи в Крим по краях степових —
Він візьме за коси
Зловісну посуху
І втопить, як відьму, в каналах своїх.

Напоїть зелені
Посадки водою,
Що встануть над степом високі, як мур.
І згине навіки
З Дніпром у двобої
Вітрище старий, суховій-чорнобур.

Над цвітом бавовни
І морем пшениці,
Над сріблом потоків дніпрових і плес —
Підніметься сляво
Нової жар-птиці,
Нової будови Каховської ГЕС!

Микола Васильович,
Гляньте! Повсюди —
Сади й новобуди квітчають Дніпро.
О, як би красі тій,
Що створюють люди,
Служило б тепер ваше славне перо!

Чудовий Дніпро! —
Скаже всякий, хто гляне,—
Наповнює серце краса його вод...
Та завтра Дніпро
Ще величнішим стане!
Так хоче, так зробить радянський народ.

— Я б хотів знати вашу думку про комедію.

— Так, звичайно, не можна сказати, щоб не було того... в своєму роді... Ну, звичайно, хто ж проти цього й стоїть, щоб знову не було й... де ж, так би мовити... а втім... Так, так.

(«Театральний роз'їзд...»).

Начальник Костянтинівського (Сталінська область) «Будхімуправління» П. Ф. Броненко поводить себе, як гоголівський Сквозник Дмухашовський у «ввіреному» йому місті. Прикрившись хімічною димовою завісою, він у 1950 році побудував дім братові О. Ф. Броненкові на вул. Фурманова, а в 1951 році — сестрі.

Городничий, злякавшись приїзду ревізора, говорив:

— Та якщо запитують, чому не побудовано церкву..., на яку п'ять років тому було асигновано суму, то не забути сказати, що почала будуватись, та згоріла... А то, чого доброго, хто-небудь, забувшись, здуру ляпне, що вона й не починалася.

А що скаже Броненко, коли його зберуться обривізувати?

ХТО СТОІТЬ ПЕРЕД ВАМИ?

— Поганцю! піді та вмийся наперед! Шибенику нікчемний! Я не бачила твоєї матері, та знаю, що погань! І батько погань! І тітка погань!

Гадаєте, що це Хівря, їдучи на Сорочинський ярмарок, так полемізує з перехожими? Поміляєтеся!

Так, а часто ще й крутіше, розмовляє з своїми підлеглими головний інженер рудоуправління ім. Кірова Криворізького тресту «Держинськруд» Дмитро Платонович Ячменев. «Звичайна розмова його з підлеглими,— характеризував Гоголь такого, як Ячменев,— позначалася суворістю і складалася майже з трьох фраз: «Як ви стоїте? Чи знаєте ви, з ким розмовляєте? Чи розумієте, хто стоїть перед вами?»

Знають робітники рудоуправління, з ким розмовляють. Розуміють, хто стоїть перед ними.

Бажано, щоб це зрозуміли і керівники тресту «Держинськруд».

ВУЛИЦЯ З ПРИЗВИСЬКОМ

— За що мене прозвали миряни Рудим Паньком,— їй-богу, не умію сказати,— при знавався веселий гоголівський пасічник.

З таким же правом може вигукнути і одна з київських вулиць, що входить до селища ім. Т. Г. Шевченка:

— За що мене прозвали миряни вулицею Гладковського? Хто такий Гладковський? Академік? Герой? Мореплавець? Винахідник? Ні! Компаса він не винайшов, пороху не придумав... Простий собі домовласник без певного роду занять — та й усе. Поселився одним із перших на мені і умудрився своїм іменем наректи мене, ще маленьку... Та краще б уже назвали мене іменем Рудого Панька. Панька весь світ знає, а Гладковського?

...Гордо, як пава, походить вулицею свого імені Гладковський, мружить око, прикидає. Шукає підходяще місце... Він певен, він вірить, що виконком міської Ради ще раз утратить його жадобу слави і дозволить спорудити на вулиці Гладковського бронзове погруддя рідкісного в своєму роді домовласника Гладковського.

— Невже ми запізнились? Невже конференція почала свою роботу раніш, ніж про це було повідомлено?

— Ні! — заспокоїли делегатів у райкомі партії.— Ви не спізнитесь, це редактор газети т. Стеценко поспішила.

Читачі райгазети теж поспішили зробити з цього висновок, що редактор т. Стеценко на цей раз уподобилась гоголівському герою, якому часто доводилося чути: «Ну, брат, ти, здається, вже почав кулі відливати».

Пером
не перає

КУЛЯ, НАСПІХ ВІДЛИТА

У суботу, о другій годині дня, у Великому Токмаку, Запорізької області, мала відкритись районна партійна конференція. Того ж дня, о восьмій годині ранку, тобто за 6 годин до відкриття конференції, вийшла з друку районна газета, в якій повідомлялося:

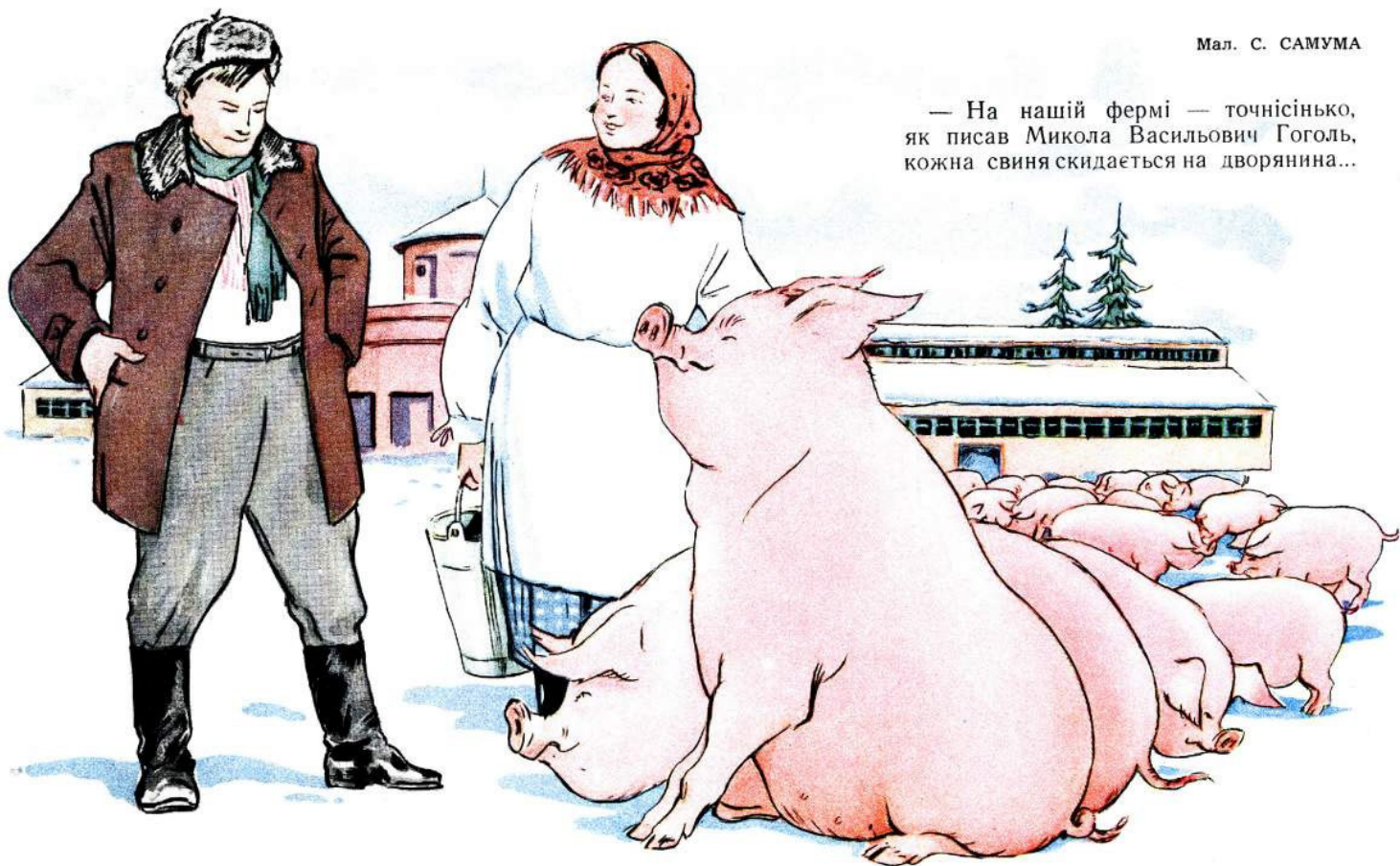
«Розпочала свою роботу XIV районна партійна конференція. Из звітною доповіддю про роботу райкому КП(б)У за час від XIII до XIV райпартконференції виступив секретар райкому т. Бандуристий».

І далі:

«Виступаючи в дебатах по доповіді т. Бандуристого відмічають досягнення в роботі районної партійної організації й критикують недоліки».

Прочитавши свою районну газету, делегати райпартконференції сполошилися:

— На нашій фермі — точнісінько, як писав Микола Васильович Гоголь, кожна свиня скидається на дворянина...

БРУХТАЛЬНА КОМЕРЦІЯ

КРУГОСТІЛЬНІ МАНДРИ

Важко сказати, що більше до вподоби Максиму Омеляновичу Якименкові — директору Володимир-Волинської школи механізації сільськогосподарства: ота бекеша славна, в яку Гоголь одяг свого Івана Івановича Перерепенка, чи може костюм з добротного краму, із якого шив собі фрак Павло Іванович Чичиков. Проте, можемо з певністю сказати, що і таку бекешу і такий фрак, та що фрак! — мундир алжирського бейя Максим Омелянович, як захоче, — пошне! У нього є за що!

Набралось чимало грошей у Максима Омеляновича. І набралось не тільки тому, що він — директор школи і одержує пристойну зарплату... Ні!

Він знайшов спосіб видавлювати гроші з металобрухту.

Моторні хлопці, курсанти школи механізації, не одну ніч і не один день їздили шкільними тракторами по Володимир-Волинських лісах і стягали до купи різний металобрухт.

Робили вони це залюбки, з піснею, зовсім не сподіваючись, що цією безперечно хорошою патріотичною справою... зароблять своєму директору всього-на-всього... 36.000 карбованців.

— Ну, хай люди... А пальне? — запитаєте ви.

Ого! І тут все в порядку! Всі ці поїздки Максим Омелянович записав... як «практичну їзду». Треба ж курсантам вчитись!

За таку ж «практичну їзду» і «учобу» зійшов і лід, який курсанти завезли на маслозавод, і сотні кубометрів дров, вивезених з лісгоспу, і перевезення товарів для торговельних організацій. Що й говорити, їзда «практична»!

Крім грошей, Максим Омелянович ще любить і свиней! Любить їх відгодувати. Він і помідори садить, і ячмінь сіє, і сіно косить. Тільки все це він робить... чужими руками, руками отих самих трудолюбивих курсантів.

Скажемо прямо: ця комерція не тільки брухтална; вона просто брудна.

Дячок ...ської церкви, що розповів страшну бувальщину про втрачену грамоту, запевняв, що його покійному дідові довелось бачити стіл, завдовжки як дорога від Конотопа до Батурина.

Чи є справді такі страхотливі столи? Важко повірити, але, мабуть, такі є — чого б ото стара людина брехала...

Та й факти є переконливі, що підтверджують думку про існування таких столів.

І документи є. Міністром і начальниками підписані.

Наказ № 508 міністр комунального господарства УРСР підписав ще 27 листопада 1951 року. В ньому після слова **н а к а з у** сказано:

«І. Завідуючим обласними, міськими відділами комунального господарства, начальникам обласних, міських і районних житлових управлінь:

а) Забезпечити безумовне виконання планів капітального ремонту житлового фонду, встановлених на 1951 рік»...

Пішла копія наказу в Київське міське житлове управління. Ознайомився з нею начальник управління т. Ленчин і 20 грудня 1951 року (от оперативність!) послав її начальникові Печерського райжитлоуправління т. Козикова.

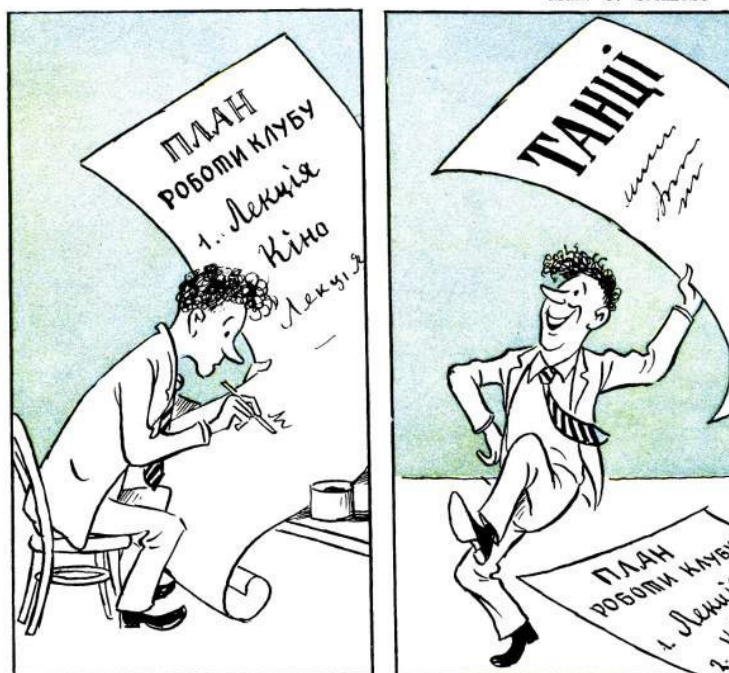
Ознайомився з наказом т. Козиков і надіслав його безпосередньому виконавцеві — ремонтній конторі свого управління. В конторі копія надійшла... 8 січня 1952 р. Від міністерства до контори рукою подати, обидві установи мистяться в Києві, на вулиці Кірова.

Чому ж так довго блукала копія наказу? А тому, що у т.т. Ленчина і Козикова, мабуть, такі столи, як ті, що згадувались — довжиною від Конотопа до Батурина!

Хай хвалить господа та копія, що взагалі не загубилася в бездонних шухлядах цих столів!

НЕПОПРАВНИЙ

Мал. О. САШКА

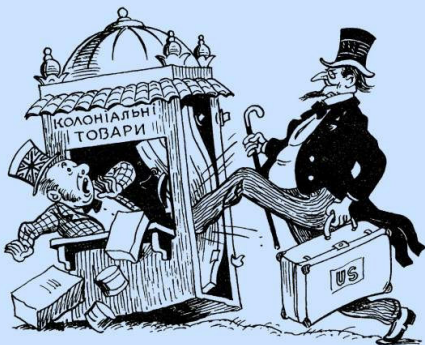

До чого не візьметься, ноги затівають своє, і от так і кортить пуститися навприсядки.

(«Втрачена грамота»).

ГОГОЛЬ СМІЄТЬСЯ, ГЛУЗУЄ, Б'Є

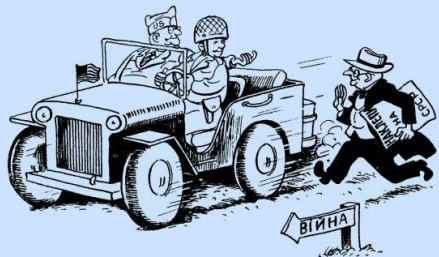
Мал. БЕ-ША

У крамниці... навідувався, як до власної комори.
(«Мертві душі»).

— Ех, хотілося б мені їх обчистити! Господи боже, як би хотілося! Як подумаєш, їй-право, серце б'ється. Просто рука тремтить...
(«Картярі»).

Правосоціалістичний Бобчинський. — Нічого, нічого, я так: півником, півником побіжу...
(«Ревізор»).

Мал. О. КОЗИРЕНКА

Як тільки ніч, то мертвяк і плентається в гості. Сяде верхи на димар, проклятий, і галушку тримає в зубах.

(«Майська ніч»).

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

...Пси заливалися всіма можливими голосами: один, задравши голову, виводив так протяжливо і так старанно, ніби одержував за це бозна-яке жалування; інший утинав наспіх, мов паламар; проміж них дзвені, мов поштовий дзвінок, негмамовний дискант, мабуть, молодого щеняти, і все це, нарешті, вернив бас, може старик або просто наділений дужою собачою натурою...
(«Мертві душі»).

Мал. БЕ-ША

Дайте йому тільки ножа, та випустіть його на битий шлях, заріже, за копійку заріже!
(«Мертві душі»).

«Сюз'є-т» — картина американського художника Вільяма Декунінга. Репродукція з журналу «Арт месезін». Тут було видно просто тупоумство, безсилу, дряхлу бездарність, яка самоуцпивно стала в ряди мистецтва.
(«Портрет»).

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

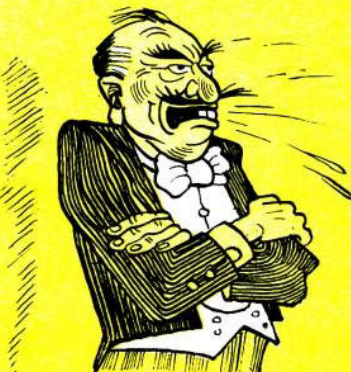
ТИТО

...Давай і мотузочок! І мотузочок... знадобиться...
(«Ревізор»).

Де-ГОЛЛЬ

Ой, і дурний же народ французів! Ну, чого хочуть вони? Узав би, їй-богу, їх усіх та й перешмагав різками!
(«Записки божевільного»).

АЧЕСОН

...Що не скаже слово, то й збреше, а такий на вигляд поважний.
(«Одруження»).

ДУАЙТ ЕЙЗЕНХАУЕР

А одного разу мене прийняли навіть за головнокомандуючого: солдати повисканували з гауптвахті і салютували рушницями. Потім уже офіцер, який мені добре знайомий, каже мені: «Ну, братику, ми тебе просто-таки прийняли за головнокомандуючого!»
(«Ревізор»).

ЗАПИСКИ БОЖЕВІЛЬНОГО

В кінці 1951 року американська газета «Нью-Йорк геральд трибун» під сенсаційними заголовками опублікувала «Щоденники колишнього міністра оборони США Джеймса Вінсента Форрестола»,

які зберігаються в Білому домі. Як відомо, Форрестол закінчив свою воєнну кар'єру героїчним стрибком з шістнадцятого поверху військово-морського госпіталю для божевільних.

«Щоденники Форрестола» опубліковано з великими скороченнями, зробленими цензурою. Не побачили світу, наприклад, такі записи з Форрестолівського «літопису»:

4 липня 1944 року.

Сьогодні сталася незвичайна пригода — мене запросили на обід до сенатора Гаррі Трумена. Коли я завітав до нього, зібралось вже багато гостей. Розмова крутилася навколо питання про майбутню війну. І хоч друга світова війна ще не закінчилась, всі прийшли до висновку, що час уже готуватись до нової.

Трумен швидко йде вгору. На Уолл-стріті він тепер своя людина.

12 квітня 1945 року.

Море новин. Цей галантерейник Трумен спочатку став віце-президентом, а тепер він уже президент! Справа, звичайно, не в його талантах. Тут все влаштували джентльмени з Уолл-стріту: Морган, Рокфеллер та інші. Він у них став чимось на зразок клерка в справах великого бізнесу. Вони йому платять по 100 тисяч на рік, а він мусить для них робити мільярди.

Чи не плонуть їй собі на воєнну кар'єру, щоб зайнятися бізнесом? Тим більше, що останнім часом часто почала голова боліти, якимось нездоровим чином. Лікарі запевняють, що це від перевтоми або від віскі. Мені ж здається, що від того й другого...

21 серпня 1946 року.

Знову тріщить голова, нудьгую в ліжку і ковтаю якісь пілюлі. Був учора в Білому домі на нараді. Виступали однодумці Трумена. Прийшли до висновку: треба озброюватись і озброюватись. Я теж виступив і прочитав свій проект збільшення морських сил Америки. Всі аплодували... А в голові якась мішанина. Плутою найпростіші речі, забалакуюсь. Днями, приміром, виступаючи в національному географічному товаристві з лекцією, я заявив: «Досвід історії учиць, що війна — найнормальніший стан людини» і що «люди джунглів були один одного канинами ще задовго до появи бізнесменів». І забув, що незадовго до того в розмові з кореспондентами «Чикаго Трибун» я щось говорив про «прагнення США до миру». Газета опублікувала на одній сторінці ці мої вислови. Вийшов конфуз. Треба бути обережнішим!

9 листопада 1947 року.

Неприємна новина... Виявляється, росіяни вже давно знають секрет атомної бомби. Ця звістка приголомшила всіх на Уолл-стріті. У Білому домі почалися чорні дні. Є чутки, що Трумен хотів оголосити триденний траур і заборонити в барах та кабарє всієї Америки танці й продаж спиртних напоїв. Але в зв'язку з протестами монополій, що промишляють віскі і коньяками, йому довелося полізти назад. Кажуть, що сам Трумен, одержавши звістку про розкриття атомного секрету, порвав на собі одягу, проковтнув галстук і цілий день поспав собі голову попелом із каміня. Я себе теж почуваю, як на власному похороні. В голові наче сто чортів гонки скачуть...

13 квітня 1949 року, 3-я година ночі.

Вчора вранці, лежачи в постелі, зрочив нечуване відкриття — знайшов засіб знищення людей, ефективніший за атомну бомбу. Газета «Нью-Йорк таймс» подала під аршинним заголовком текст моїх висловлювань з цього приводу. Ось вони: «Я знайшов нову зброю, ця зброя — заразні хвороби. Йдеться про виробництво мікробів, які заносились би на територію ворога, щоб викликати захворювання та смерть жителів»...

Мої справи піднялись, як на дрижджах. Чув, що мене у Білому домі збирають нагородити спеціальною медаллю. Увечері моя дружина — Жозефіна Огден зауважила, що я в чудовому настрої. Ще б пак! Коли вона вийшла, я спробував пройтись по кабінету на голові. Вийшло непогано, хоч з невеличких кількя разів упав. Дивно, що я досі не знав, як це зрочно. Ото якби всіх американців примусити ходити на голові! Скільки можна було б заощадити мільйонів доларів, які витрачаються населенням на придбання взуття. На заощаджені гроші добре було б побудувати у США величезний флот, який, за законом Архімеда, витіснив би всю воду з усіх океанів, морів, рік, озер, корит і навіть з акваріумів. Витіснена вода могла б залити всі країни, що не приймають плану Маршалла! На сон грядущий вирішив трохи походити по стелі. Поліз на стіну, але чомусь упав і набив гулю. Мабуть, тренуватись треба! Спробую заснути на голові...

16 того ж року без місяця.

Знов приходили лікарі, напували ліками, радилі відпочити десь у лікарні або в санаторії. Я заявив, що мені не до відпочинку, бо треба спішно проводити в життя програму переозброєння. Мій друг, спеціальний помічник Трумена Абрел Гарріман повів мене все-таки до себе на відли в штат Флоріда. Всіма справами міністерства оборони я буду керувати звідси...

Рік 2000 квітня 43 числа.

Почалося з морської прогулянки. Плавали ми з Гарріманом у Флоридській протоці на особистій яхті Трумена «Уль-айсберг». Після партії в більярд у мене загуло в голові і я вийшов на палубу. Вмостившись у крісло, я оглядав океан. Раптом я здригнувся і остовпів. Серед хвиль зліва від борту яхти я помітив кілька перископів підводних човнів і страшні тарілки над ними. Зразу ж зрозумів: «Це російські підводні човни в супроводі літаючих тарілок!» З криком: «На нас напали!» я прожогом кинувся в каюту і, здається, знепритомнів... Прийшовши до пам'яті, відчув якийсь тягар на голові. То був пузир з льодом. «Атаку відбито?» — запитав я і хотів схопитись. «Яка атака? Як там човни?» — заспокоїв мене Гарріман. — То ж були дельфіни». Далі нічого не пам'ятаю.

Жовтопада 86 числа.

...Ніч. Світло місяця грає на моєму щоденнику. Сиджу і пишу. Питання про «міжконтинентальні» ракети вирішив успішно. Тепер США можуть вести війну з усією землею кулею. Та що з кулею? Ми можемо воювати з Сатурном, Юпітером, Марсом. Я сяду в свою ракету, яку назву «Форрестол І», і полечу в космос. Під час польоту визначу орієнтири для бомбардування Східної Європи й Азії. На всіх планетах я повтіаю смугасті прапори Америки, набудую баз, наверхую марсіан, венерців, меркурійців, місячників (чи як вони там називаються?) для нашої армії...

Ця космічна робота мене дуже утомила, і я вирішив прогулятися по карнизам і дахах, щоб ближче придивитись до своїх небесних сателітів. Відчинив вікно. У кімнату ринули пекельні шуми, гуркіт, завивання сирен... Подивився вниз і обмілів: по дорозі з гуркотом летіли російські танки. Що робити? Босій, в самій нічній сорочці, я спустився по ринві на тротуар і закричав:

— Каравул! Росіяни вступили у США!.. Полісмен, очевидно, не пізнавши мене в темноті, грубо відрубав: «Іди, дурню, проспий і не вештайся голіш по вулиці, бо відправлю в поліцію!» — «А російські танки?» — закричав я... «Іди додому, ідіот!» — розлотився полісмен і насарився дубинкою. — То ж пожежні машини!.. Десь на околиці пожежа!» Потім збіглись ласей і лікарі і повели мене додому. Полісмена я звелів відправити на електричний стілець. Грубіяні!

Ніяких місяців! День без числа.

Сьогодні читав газети і дуже хвилювався. Проглянув книгу Джеймса Бернхейма «За світлове панування». Одну історичну фразу з неї вписав: «США повинні відкрито виставити свою кандидатуру на керівництво світовою політикою». До книги додана карта майбутньої американської імперії. Боже! Та це ж те, над чим я останнім часом думаю. Американська імперія! Ми переплюнемо Олександра Македонського і Наполеона, які хотіли управляти світом. Наша імперія буде складатися не з 48 штатів, а з 480, ні, ще краще, з 4800, а то й з усіх 48 мільйонів штатів.

Негайно ж викликав секретаря і почав йому диктувати список нових штатів. Коли земля було поділено на 500 штатів, я перейшов до Марса, на якому рішив створити 300 штатів.

Бісові душі! Не дали мені закінчити поділ Юпітера на штати. Прибігли лікарі і насильно потягли на ліжку. Одному з них я відкусив носа...

Чортзна-яке число, місяць — у небі...

Сьогоднішній день є день найвеличнішого торжества! Хоч з світовою імперією нічого й не клеїться, король для неї знайшовся. Це — я! Ну як я раніше міг думати, що я тільки міністр оборони? Наказав пошукати всіх кореспондентів, щоб повідомити про цю історичну подію. Кореспондентам я заявлю, що коли вступлю на престол, то в'їду на машині, запряженій білими кіньми, в Нью-Йорк, ліквідую університети й заміню їх казармами. Всі демократичні організації порозганяю, всіх позарештовую, оголошую вживання масла антиамериканською діяльністю... Хаї живуть гарматі!

Прибігли кореспонденти у білих халатах і потягли на ліжку. Короля — на ліжку?! Добре, запам'ятаємо...

День історичний, число — теж.

Сьогодні мої іменини. Мені — 57. Для молодого короля не так уже й багато. Цілий день одержував подарунки від членів конгресу і від друзів з ділового світу. Розвинувала телеграма Ачесона: «Я дивуюсь тій самовидності, з якою ви служите Америці». Чесно, коли мене понесуть у мій новий палац, всю ніч не спав. Ламав меблі, ходив рачки і гавкав, щоб було веселіше.

Нарешті! Урядова делегация прибула. Коли вона завітала в опочивальню, я в костюмі свого пращура Адама виліз на стіл. Делегати попадали, як скошені, бо я, бажачоки показати їм свою королівську щедрість, почав обсіпати їх подарунками: вазами, лампами, черевиками й іншими дорогими речами. Вдячні члени делегації схопили мене за руки, одагли на мої королівські плечі мантию з довгими рукавами і в комфортабельному лімузині повезли мене в палац. На шістнадцятому поверсі своєї резиденції я, нарешті, мав змогу відпочити від церемоній. Мене оточили нові мої радники, мудрі джентльмени з британськими лобами, серед яких, як виявилось згодом, були чотири Наполеони і три Вашингтони. Бєсїда з ними була напрочуд жвавою й цікавою — всі вони прекрасно розбираються в нинішній політиці американського уряду й одностайно схвалюють її.

Чи 22 сло Цм орку.

Прокинувся рано і побудив усіх своїх радників та візирів. Заявив їм, що в голові у мене є атомний двигун і що я можу літати з швидкістю 6.900 миль на годину. Один з Наполеонів не повірив. Тоді я, щоб розвіяти всі сумніви, наказав відчинити вікно...

На цьому щоденник Форрестола закінчується. На останньому аркуші рукою Трумена дописано: «Він поліг (не впаів з шістнадцятого поверху, а «полів!» — Р. С.) за вітчизну. Форрестол — така ж жертва війни, якою буває всяк, хто гине на полі бою».

Слова, воістину достойні завершити записки блаженного міністра оборони!

Підготував до друку
Р. СТРЕЛЬНИКОВ.

ПРО ЇХНІ ПОРЯДКИ

ЯК ЇХ
НАЗВАТИ?

Став Білий дім
Неначе той базар —
Скуповують,
Збирають всяку твар,

Нечисту шуваль,
Що чуже й своє
За долари
І фунти продає.

Усіх стягас
Білий дім до рук —
Негідників, садистів
І падлюк.

Купці, які
Відкрили цей базар,
І весь отой
Безрогий їх товар —
Мертвечина
Розкладена.

І все ж —
Як мертвими
Їх душами назвеш,
Отих панів
І хамів тих, коли
Вони людьми
Ніколи й не були?!

КОЛУПАЮЧИ ПАЛЬЦЕМ У НОСІ

Є люди, які, за блискучим визначенням М. В. Гоголя, «на весь світ і на все, що трапляється в світі, дивляться, колупаючи пальцем у своєму носі».

Один з таких «колупайлів» у «Тарасі Бульбі» спокійно розповідав своїй коханці:

«А он той, душечко, що ви бачите, держить у руках сокиру та інші інструменти, то кат, і він буде карати. І як почне колесувати та інші роботи муки, то злочинець ще буде живий; а як відрубать голову, то він, душечко, зразу ж і вмре»...

Офіціальний кат Великобританії Перпойнт виступив у королівській комісії по карах за великі злочини і розповів про свою криваву роботу, причому дуже вихваляв поведінку жінок перед стратою. Колупаючи пальцем у носі, катюга заявив, що він покарав на горло кілька сот чоловік; що дев'яносто дев'ять засуджених із сотні ідуть на смерть спокійно; що він звик до своєї брудної роботи; що навіть знепритомнілих доводиться носити до шибениці і вішати їх; що страта через повішення — найгуманніша...

А «душечки» з королівської комісії слухали спокійно людоїда, ставили йому питання, одне цинічніше другого, гомоніли з кривавим катом, як з рідним братом, не витягуючи пальців з носів своїх.

ВОЛЯ КУЛАКА

Агентство АДН повідомляє, що під час демонстрування фільму «Тімур та його команда» в одному з нюрнберзьких театрів до залу вдерлася юрма поліцейських з наміром конфіскувати фільм. Обурені глядачі зажадали пояснень, але відповіді не одержали.

Та й що їм могли сказати держиморди, що вважають за свій обов'язок «для порядку» ставити всім ліхтарі під очима?

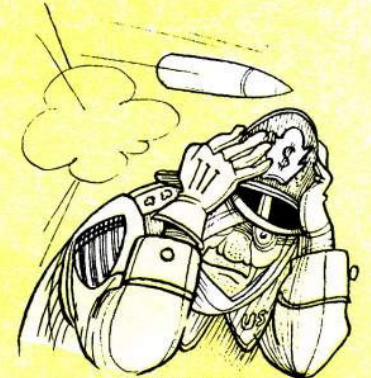
Імпортована з-за океану демократія дала повну волю кулакам держиморд.

ГЕНЕРАЛ РОМУЛО

...Він знав, що таке дим, якщо не порохівий, то принаймні тютюновий.

(«Мертві душі»).

РІДЖУЕЙ

...Що за пропасть! Розігнався знову, дійшов до середини — не бере! що хоч роби — не бере, та й не бере!
(«Зачароване місце»).

ЧАН КАЙ-ШІ

Ну, подивись на себе, подумай лишень, що ти? Адже ти нуль, більше нічого.

(«Записки божевільного»).

ЕДГАР ГУВЕР

...Чи не можна... для спільної нашої користі, кожний лист, що надходить до вашої поштової контори, вхідний чи вихідний, знаєте, так ото трішечки розпечатати й прочитати?..
(«Ревізор»).

Епіграми

ЖЮЛЬ МОК

Жюль Мок, виступаючи в ООН за вказівкою американських босів, був по суті представником неіснуючого французького уряду Плевена.

(3 газет).

«Ні се, ні те: чорт знає, що таке!»
М. В. ГОГОЛЬ. «Ревізор».

В ООН іще недавно виступав Жюль Мок — заморським босам на догоду, Нахаба цей себе іменував Представником французького народу. І враз — пасажі!

Жюль Моку вийшов строк, Слуга Плевен і інші всі лакеї Пішли в відставку.

Хто ж тепер Жюль Мок?
«Ні се, ні те, чорт знає, що таке»...

І. ЗОЛОТАРЕВСЬКИЙ.

ПРО КЛЕПКИ

Представник Канади на сесії Генеральної Асамблеї ООН, щоб показати свою ученість, заявив, що є така книга «Два кроки вперед, один крок назад». Так неук перекрутив назву твору В. І. Леніна «Крок вперед, два кроки назад».

(3 газет).

«Що-то вже, як у кого чорт ма клепки в голові!»

(Слова Хоми Григоровича з «Вечора проти Івана Ку-пала»).

У лобі лакузи
Такий, видно, лад:
Дві клепки — вперед,
Одна клепка — назад,
Четвертої ж клепки,—
Як каже Хома,—
У лобі лакузи
І справді чорт ма!

ПРОГРЕС СВИНСТВА

«...Свиня Івана Івановича потягла скаргу Івана Никифоровича».

М. В. ГОГОЛЬ.

Колись із суду бурі свині
Лиш просьби інколи тягли,—
Заокеанські свині нині
(Це ясно видно по Медіні)
Людей судити почали.

П. ГЛАЗОВИЙ.

ВАН ФЛІТ

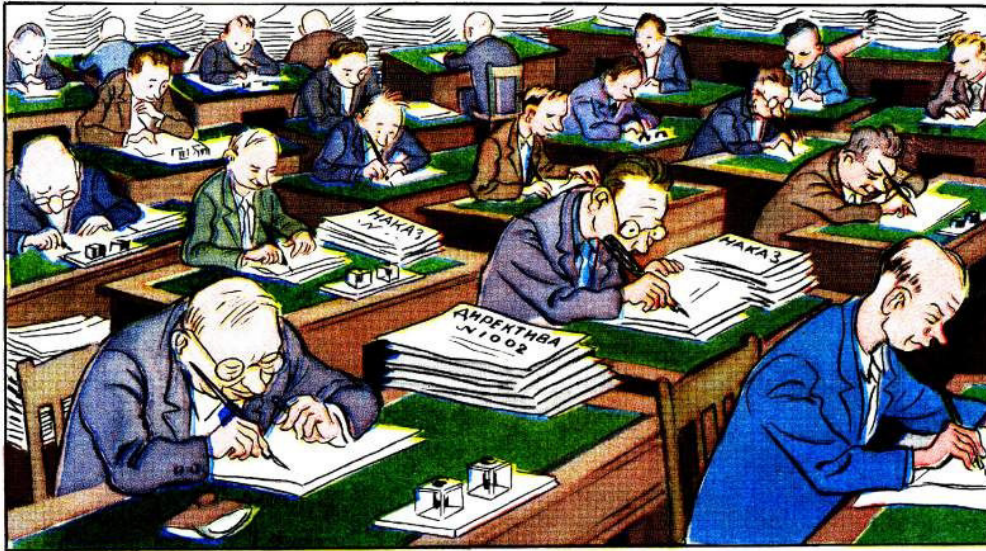
Командуючий восьмою американською армією в Кореї генерал Ван Фліт заявив: «Я задоволений тим, що північна частина Кореї так сильно зруйнована»...

Хоч він готов пожерти світ,
Всьому людяному ворожий,
Сказати не можна,

що Ван Фліт
На Собакевича похожий,
Бо Собакевич сам гукне
У домовині:

— Бійтесь бога!
Ви з ким рівняєте мене?

Ван Фліт — це ж Гога і Магога!

Шум від пер був великий і скидався на те, ніби, кілька возів із хмизом проїжджали через ліс, засипаний на чверть аршина пересохлим листям.

(«Мертві душі»).

СТРАШНА ПОМСТА

У ворота ринку міста Вознесенська в'їхала обліплена багном автомашина. У кузові лежав «пан не красунь, але й не поганий на вроду, ні надто тонкий, ні надто товстий; не можна сказати, щоб старий, однак і не так, щоб надто молодий».

У кабіні автомашини сиділи дружина директора Акметеської МТС (на Одещині) т. Сидорова — Наталка Семенівна і шофер Клочков М. О. Останній був дуже стомлений — встав він о третій годині ночі, виїхав о п'ятій, машина буксувала — шлях був важкий, погода — прекапосна... Постояла машина на базарі і ні з чим повернулася в МТС. Не пощастило продати підсвинка — отого панка, що лежав у кузові.

Панок собі сумирно рохкав, а Наталка Семенівна зловісно мовчала. Тільки дома сказала чоловікові:

— Нам такий бездарний шофер не потрібен... Через нього я спізнилася на базар.

І Клочкова звільнили з роботи, як такого, що не виправдав високого довір'я директорової дружини, яка на шоферів МТС дивиться, як на Селіфанів.

«Дуже дивно себе атестують» деякі зарозумілі керівні подружжя!

З МОЛОДИХ, ТА РАННІЙ

Мал. В. СЛИЩЕНКА

— Написав одну книжку, а ходить гоголем.

ВІН ГНІВАЄТЬСЯ...

Боже, які є чудові посади і служби! Як вони підносять і тишать душу!
(М. В. ГОГОЛЬ. «Невський проспект»).

Він — це Хачик Моцесович Алавер'ян. Його поява на території дільниці завжди викликає пошвавлення серед робітників.

— Тепленький?.. — переморгуються вони. — Вогонь!.. На повну норму хапнув.

Коли Хачик Моцесович тільки тепленький — значить, кричати буде, але не дуже довго і не дуже голосно. Коли ж про нього кажуть, що «хапнув повну норму» — це означає, що буде буря з громами й блискавками.

— Якого біса тут швендяєш! — кричить Алавер'ян, уздрівши на майданчику гірничо-промислового училища бригадира т. Скирду.

— Ми тут працюємо, — відповідає бригадир. — Може подивитесь? Може, до речі, розпорядитесь, щоб нам швидше доставляли матеріали, а то годинами доводиться простоювати, поки діждешся машини...

— Ледарі! А без машин не можете обійтись?! — аж хрипить Алавер'ян. — Не для вас у мене машини. Машини потрібні для іншої, більш серйозної роботи.

Машини викоробської дільниці, якою керує Хачик Моцесович Алавер'ян, справді у роз'їзді. Вони перевозять дрова, вугілля, вапно для... приватних осіб.

Хачик Моцесович вважає себе людиною чесною, а тому виручку від таких поїздок чесно ділить між собою і шерфарами: карбованець тобі — карбованець мені...

— Свіжа копійка, вона, знаєте, ніколи кишено не обтяжує, — каже Хачик Моцесович.

Якось цеховий комітет профспілки скликав збори для обговорення соціалістичних зобов'язань.

Появився Алавер'ян — тепленький, звичайно, — і заволав:

— Закрити збори. Які там зобов'язання! Яке там змагання! Нічого тут теревені розводити...

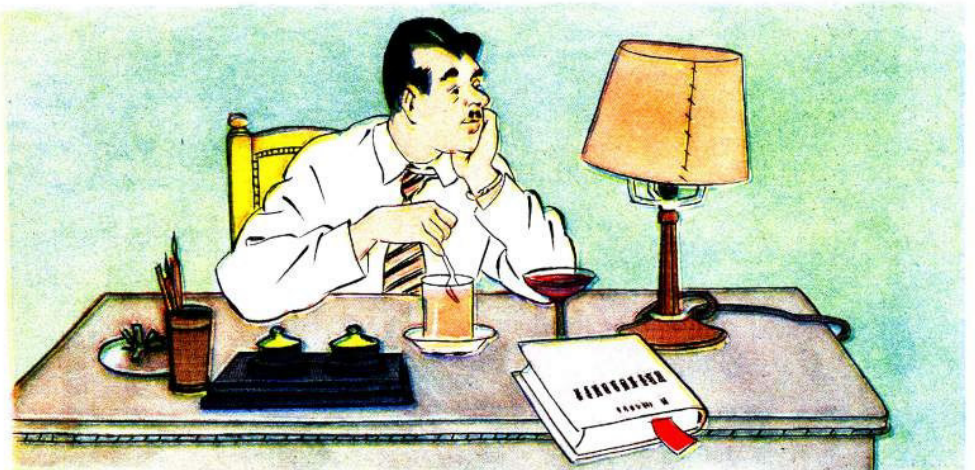
Викоробська дільниця, очолювана Алавер'яном, виконала план 1951 року ледве на 80 процентів. На самопочутті начальника дільниці це анітрохи не відбилося. Хачик Моцесович ходить, як пава, і чатує, на кого б ще накинутись, хто ще сумнівається в тому, що він — Хачик Моцесович — начальник і що перед ним на викоробській дільниці повинно схилитись все живе...

О. ДРОБОТ.

м. Олександрія, Кіровоградської області, викоробська дільниця «Донбаселектромонтаж».

САМОСТІЙНО НЕВИВЧАЮЧИЙ

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

У його кабінеті завжди лежала якась книжка із закладкою на 14-й сторінці, яку він постійно читав уже два роки.
(«Мертві душі»).

НЕЗВИЧАЙНІ кригоди

ЗНАЙШЛАСЯ ЧЕРВОНА СВИТКА в харківському магазині № 6, що в Ленінському районі. Продана, як хутряне пальто, вона на плечах покуниці розлізлася, облізла, потріскалася і густо почервоніла від сорому за бракоробів, що зіпсували її з трухлявої шкіри на місцевій хутрянній фабриці.

ЗАЧАРОВАНЕ МІСЦЕ. Три роки топчуться біля мосту на дорозі, що веде з Сміли до селища ім. Франка, голова міськради т. Мохонько та заврайшлях-відділу т. Маньковський. Тільки зберуться вони ремонтувати міст, як у них, не знають чого, опускаються руки. Зачароване місце якесь — не інакше...

ЗАБЛУДИЛИ ДРОВА, куплені для опалення приміщення Ржищівського (на Київщині) райвідділу сільського господарства. Вони, як гоголівський Каленик, опинилися у чужій хаті — на квартирі у завідуючого Ржищівським райвідділом сільського господарства Р. М. Акатова.

ЛЕГКОВІ П'ЯТИТОНКИ

У всякому ділі, звісно, є голова. І у нас, Перче, в автотранспортній конторі «Укрводбуду» теж є голова — начальник контори т. Постников.

Контора має чималий автопарк. Всім на диво, вантажні автомашини у нас експлуатуються так, ніби вони легкові. Ізять ними по одному, по двоє працівники управління будівництва. Шофери неодноразово заявляли про це т. Постникову. Але той, як гоголівський голова: любить прикинутися глухим, особливо, коли по-

че те, чого йому не хотілося б чути. Тому я й вирішив звернутися до тебе, Перче.

Адже глухота не заважатиме т. Постникову читати цього листа.

П. ПЕРЕТЯНЕЦЬ.

м. Запоріжжя.

МЕРТВІ КУРЯЧІ ДУШІ

Гоголівський Чичиков полював на мертві людські душі. Голова нашого колгоспу Т. М. Коваленко багато скромніший. Він теж цікавиться мертвими душами, але курячими. Справу з мертвими курячими душами він оформив на засіданні правління. У рішенні правління записано: «Кожний колгоспний двір повинен дати колгоспові позичково в тимчасове користування одну курку».

Для чого це потрібно? Справа в тому, що колгосп не виконав плану розвитку тваринництва по птиці. І от, щоб обдурити контролюючі органи, Коваленко ви-

ривив на час перепису, який провадився в січні, зібрати на птахоферму курячі душі...

Чичиков, як відомо, мандрував у бричці, про яку говорили, що вона далеко не заїде. Про це слід було б пам'ятати т. Коваленкові: в кареті минулого в наш час і з місяця не зрушиш!

С. ПЕРВОМАЙСЬКИЙ.

Колгосп ім. Сталіна, Обухівського району, Київської області.

— Перо гусяче, але вічне.

ШКОДА!

То правда, що завідувач нашого райкомунгоспу т. Нех і голова виконкому райради т. Сава не шкодують грошей на ремонт. Досить сказати, що на ремонт лазні було витрачено понад 20 тисяч карбованців, а на обладнання електростанції — близько 100 тисяч. З того часу лазня не працює, а електростанція дає струм тільки на великі свята, бо там вічно щось псується та ламається. Як бачиш, Перче, грошей у нас

справді не шкодують. А шкода! Шкода, що «отці» нашого міста досі запроваджують в життя «мудрість» відомого гоголівського героя: «Воно чим більше ломки, тим більше означає діяльності градоправителя».

**В. СКОЦЕНЬ,
В. КМІТА,
Л. РОМІЛОВИЧ.**

м. Підволочиськ,
Тернопільської області.

ПЕРЕЦЬ ДОПОМІГ

У № 23 (1951 р.) журналу, в розділі «З нашого фотоальбома» ПЕРЕЦЬ опублікував матеріали про директора Лопатинської (на Львівщині) МТС т. Гузєва, який зволікав будівництво клубу механізаторів. Начальник політвідділу МТС т. Кобець повідомив редакції, що, обговоривши виступ Перця, збори партійної організації вказали т. Гузєву на неприпустимість недооцінки громадської справи. Будівництво клубу закінчено. У клубі провадиться масово-політична робота.

У будівельно-монтажному управлінні № 14 «Укрводбуду» було погано організовано розвантаження будівельних матеріалів, що надходять для будови комунізму. Одержавши про це листа, ПЕРЕЦЬ повідомив його зміст головному управлінню будівництва. За погане збереження будівельних

матеріалів майстра відділу постачання управління Шерстюка К. К. знято з роботи.

Жителі с. Пії (Ржищівського району на Київщині) поскаржилися Перцеві на те, що колгоспний радіовузол довгий час не працює. Виконком райради повідомив, що ним вжиті заходи до забезпечення безперебійної роботи колгоспного радіовузла.

Група колгоспників звернулася до ПЕРЦЯ із скаргою на Талалая — бригадира Адамівського колгоспу (Плисківський район на Вінниччині), який похулганському поводився з колгоспниками. На прохання редакції, райвідділ міліції розслідував факти, наведені в листі. Талалая П. П. за хулганство засуджено до одного року позбавлення волі.

КУР'ЄРСЬКІ ШКАПИ

За свідченням М. В. Гоголя, у Миргороді були колись «худі-прехуді шапи, відомі... під назвою кур'єрських». Тепер тих шап у Миргороді немає. Їх придбав собі Шосткинський райвідділ зв'язку для доставляння пошти. Ці «оцирі» літають по району з швидкістю слимака.

У зв'язку з цим листи потрапляють, наприклад, адресатам селища Вороніж (за десять кілометрів од Шостки) аж на сьомий день.

Л. ГУЖВА.

Сумська область.

«ШИНОК, ІМ'Я ЯКОМУ... АКУЛЬКА»

Дивно, дорогий Перче, натрапити в наш час на описаний Гоголем «шинок, ім'я якому... Акулька». Коли б ми особисто не відвідали Миколаївську чайну № 5, якою завідує т. Тимофєєв, ми б ніколи не повірили в «Акульку».

Відвідувачі цієї чайної поділяються на «своїх» і «чужих». «Свої» обслужуються швидко, в першу чергу. «Чужі» ждуть не діждуться, доки офіціантка Ганна Андрієнко зволить подати жарке, схоже, як сказано в Гоголя, на «сокиру, засмажену замість яловичини».

З нами, як з «чужими», й стала така пригода. Коли нам набридло слухати грубої офіціантки й ждати замовленого, ми зажадали «книгу скарг». Книги в чайній не знайшлося. Замість неї Ганна Андрієнко принесла «книгу подяк».

Що ж — запишемо подяку! Авансом подякуємо Миколаївському трестові ідалень та ресторанив за те, що він негайно ж ліквідує неподобства в чайній № 5.

**КАРАЧЕНЦЕВ, ЗАБОЛОТНИЙ,
КОСТЯНТИНОВ,
САЛИЦЬКИЙ,**

інструктори - ревізори райспоживспілок Миколаївської області.

АМЕРИКАНСЬКИЙ ПАЦЮК

Мал. О. КОЗІЮРЕНКА

Пацюк з'їв і знову роззявив рота, і вареник... помандрував за першим. А його тільки й роботи було, що жувати та ковтати.

(«Ніч перед різдвом»).